

РЕШЕНИЕ

№ 351

гр. София, 16.01.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 59 състав,
в публично заседание на 12.12.2019 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Зорница Дойчинова

при участието на секретаря Светла Гечева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **11621** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството по делото е по реда на чл. 38, ал.7 ЗЗЛД, вр. чл. 145 АПК.

Производството е образувано е по подадена от Ц. Й. Д. и В. Н. Д., чрез адв. Л. жалба срещу Решение № ППН-01-1015/18 от 11.09.2019 г. на Комисията за защита на личните данни, в частта, в която жалбата от Ц. Й. Д. и В. Н. Д. до КЗЛД е обявена за неоснователна и е оставена без уважение, като е прието за установено, че не е извършено нарушение на принципите, свързани с обработването на лични данни, закрепени в чл. 5, § 1, б. „б“ и б. „в“ от Регламент ЕС 2016/679 от страна на В. П. и С. В. чрез осъществяване на видеонаблюдение с камери, монтирани във входа на етажната собственост (камери № 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8).

В жалбата са изложени съображения за незаконосъобразност на оспореното решение, поради противоречието му с материалноправните разпоредби. Твърди се, че решението се основава на неистински фактически констатации, поради допуснати от Комисията очевидни грешки при формиране на нейните изводи. Сочи се, че протоколът от общото събрание е съставен единствено за целите на производството пред КЗЛД. Не ставало ясно от решението кои камери са били подменени, на какви технически параметри отговарят същите, както и къде да бъдат разположени и кой има достъп до системата за видеонаблюдение. Твърдят, че представените по преписката протоколи от ОС на ЕС от 2014 г. са съставени за целите на производството пред КЗЛД. Въпреки това от тях не може да се направи извод, дали живущите са дали съгласие за поставяне на видеонаблюдението. Тъй като домоуправителя на ЕС не е регистриран в СО-район Т., то свиканите от него събрания

не отговарят на изискванията на ЗУЕС, както и взетите от тях решения са нищожни. Тъй като за действащата система за видеонаблюдение няма регистриран регистратор на лични данни, не е ясно кой има достъп до камерите, дали се правят записи от тях, за какъв срок от време се съхраняват и дали се унищожават след това. Не ставало ясно защо през 2014 г. били направени промени в системата за видеонаблюдение, като едва през 2018 г. били поставени предупредителни стикери. Моли се за отмяна на решението в обжалваната му част. Претендират се разноски.

В съдебно заседание, чрез процесуалния си представител адв. Л. поддържат жалбата и молят за отмяна на оспореното решение. Допълнително посочва, че основният аргумент на КЗЛД да отхвърли жалбата е, че за монтираната система за видео наблюдение във входа на жалбоподателите, е налице взето решение на ОС на входа. Твърди, че липсва покана за свикване на това общо събрание, като не е ясно и предварително какъв е бил дневния ред, дали е проведено при необходимия кворум, подписан е от трима души, а в протокола се твърди, че са присъствали 11 семейства.

Ответникът Комисията за защита на личните данни в съдебно заседание чрез процесуалния си представител юк Г. изразява становище за неоснователност на жалбата и моли съда да постанови решение, с което да отхвърли същата. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Заинтересованата страна С. С. В. не изразява становище по жалбата и не се представлява в съдебното заседание.

Заинтересованата страна В. П. П. не изразява становище по жалбата и не се представлява в съдебното заседание.

Прокурор Ю. от СГП изразява становище за основателност и доказаност на жалбата.

Административен съд София-град, в настоящия съдебен състав, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл. 235, ал. 2 от ГПК, във вр. с чл. 144 от АПК приетите по делото писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Производството пред Комисията за защита на личните данни е образувано по жалба рег. № ППН-01-1015/11.12.2018 г. на Ц. Й. Д. и В. Н. Д. за нарушение на ЗЗЛД. Сочените в инициращия административното производство документ конкретни нарушения се изразяват в неправомерно инсталиране на осем броя камери за видеонаблюдение от страна на техния съсед С. В., като първата камера обхваща блока, улицата и двата тротоара, втората е монтирана на входа за двора, третата също наблюдавала двора, четвъртата е монтирана срещу входната врата на блока, петата, монтирана на партерния етаж, шестата, монтирана на втория етаж, седмата на третия етаж, а осмата, монтирана на четвъртия етаж. Посочено е, че не е дадено съгласие за монтиране на посочените камери, решението за това не е било взето на общо събрание, като последният избран управител бил В. П..

След подаване на допълнителни уточнения от страна на двамата жалбоподатели, жалбата е приета за допустима.

С писмо с изх. № ППН-01-1015/2018#6 от 23.04.2019 г. КЗЛД е уведомила С. В. за подадената жалба срещу него жалба, като му е дадена възможност да изрази становище, както и го е уведомила за насрочено открито заседание, което ще се проведе на 19.06.2019 г. Писмото е получено на 02.05.2019 г., видно от приложено известие за доставяне /л.74/. С писмо с изх. № ППН-01-1015/2018г.#7 от 23.04.2019 г.

за образуваното производство и подадената жалба е уведомен и В. П., като на него също му е дадена възможност за становище.

В становище от С. В., представено в КЗЛД с писмо № ППН-01-1015#9(18)/08.05.2019 г., същият заявява, че е инвеститор на блока и при закупуването на имота сем. Д. били запознати с намеренията за изграждане на система за видеонаблюдение във входа, което било сторено още през 2002 г., а те дали устното си съгласие за това. За последваща подмяна на камерите бил изготвен протокол за съгласие, след проведено общо събрание на 21.07.2014 г., от който било видно, че 93,97% от притежателите на идеални части във входа били съгласни с това освен сем. Д.. За всичко това били поставени на видно място във входа информационен лист от 25.05.2018 г. с подробна информация и табели с означения, че се извършва постоянно видеонаблюдение. За подмяната и разширението била наета фирма. Достъп до системата имали той, И. Ц. и Б. Д..

В. П. също взел становище, представено в КЗЛД с писмо № ППН-01-1015#8(18)/08.05.2019 г., като е заявил, че в предходно изпратеното му писмо не е приложена жалбата, по която следва да даде отговор. Поради тази причина е изпратено ново писмо с изх. № ППН-01-1015/2018 г.#10/16.05.2019 г. от страна на КЗЛД, което е получено на 20.05.2019 г., видно от известие за доставяне. С писмо с изх. № ППН-01-1015/2018#1/16.05.2019 г. КЗЛД е поискала от П. да бъдат представени следните документи: протокол от общото събрание за избор на управител; документация за инсталиране на видеонаблюдението и запознаване на купувачите на имоти с това; кога първоначално е въведена системата; протокол за първоначално монтиране на системата за видеонаблюдение; правилата относно видеонаблюдението и достъпа до камерите; техническите спецификации. Няма доказателства от страна на П. тези документи да са били изпратени.

Към преписката е приобщен протокол от общо събрание на [жилищен адрес] проведено на 21.07.2014 г., във входа на блока, от 19,30 ч., на което В. П. е избран за управител на ЕС, С. В. за касиер, а Б. Д. за член. Взето е също решение да се състави протокол за писмено съгласие /или несъгласие/ за реконструкция и разширение на съществуващата система за видеонаблюдение и контрол, като всеки един от присъстващите на събранието удостовери с подписа си неговото мнение.

Приобщен е и протокола за съгласие след общо събрание, проведено на 21.7.2014 г., в който в табличен вид са изписани номерата на апартаментите във вход 8 и семействата, собственици на апартаментите, ведно с процента, общи части, които притежават към съответните апартаменти. От протокола е видно, че 11 от общо 12 семейства, са изразили съгласие. Единствено сем. Д. не са се подписали и не са взели становище по въпроса за реконструкция и разширение на съществуващата система за видеонаблюдение и контрол.

За изясняване на обстоятелствата по жалбата, КЗЛД изискала от кмета на район „Г.“ информация от районния регистър за етажната собственост, намираща се в [населено място],[жк], [жилищен адрес] вх. „В“. В постъпило писмо-отговор № РТР19-Ди05-281-[1] е посочено, че за процесната етажна собственост няма вписан управител или управителен съвет.

Със Заповед № РД-15-125/25.04.2019 г., председателят на КЗЛД е наредил да бъде извършена проверка за установяване дали е изградена система за видеонаблюдение в посочената жилищна сграда. Назначена е комисия за извършване на проверката. Заповедта е връчена в деня на проверката, 27.05.2019 г., лично на С. В. и В. П..

Служители в отдел „Контрол и административно-наказателни производства“, към КЗЛД, на 27.05.2019 г., извършили проверка в етажната собственост, находяща се в [населено място],[жк],[жилищен адрес] вх. „В“. За проверката съставили констативен протокол, в който е отразено, че в обособена стая – портиерна, разположена на партера на входа, има рутер за интернет и Д. Н., модел DS-7208HGHI-SH/A(B), към който са включени осем бр. камери, за което нямала налична документация за монтираната система и техническите характеристики на камерите. В портиерната стая нямало монитор за наблюдение за камерите. Изложено е, че С. В. и Б. Д. нямали отдалечен достъп до системата за видеонаблюдение, нямали и паролите за системата и че такъв достъп имал единствено И. Ц., собственик на апартамент, който не живеел там, и с който не могла да бъде осъществена връзка с оглед получаване на информация. Обхватът на видеокамерите не бил установен, тъй като достъп до системата не бил предоставен на проверяващите органи. Съгласно получената информация, системата извършвала записи, които съхранявала до 15 дни в зависимост от движението пред тях. Констатирани били осем броя камери, както следва:

Камера 1: монтирана вдясно от входната врата на блока от външната страна, в обхвата, на която влизат общодостъпния публичен тротоар и улица;

Камера 2 и 3: монтирани на външните задни стени на блока, в чийто обхват попада общодостъпно дворно място – паркинг на целия блок;

Камера 4: монтирана вътре във входа, срещу входната врата;

Камера 5, 6, 7, 8: монтирани съответно на партерния, втория, третия и четвъртия етаж, разположени в общите стълбищни части на входа над вратите на апартаментите.

За камерите били поставени информационни стикери на вратата на блока за осъществено видеонаблюдение, както и информация във връзка със системата. Протоколът от проверката е връчен лично срещу подпис на С. В. и В. П..

Длъжностните лица към КЗЛД изготвили и констативен протокол, с рег. № ППН-02-313/30.05.2019 г., чието съдържание е идентично с това на съставения констативен протокол от 27.05.2019 г.

На 19.06.2019 г. е проведено открито заседание на Комисията, на което жалбата от сем. Д. е разгледана по същество, за което е изготвен протокол № 26.

Въз основа на събраните доказателства, Комисията за защита на личните данни е постановила оспореното Решение № ППН-01-1015/2018 г. от 11.09.2019 г., с което на основание чл. 38, ал. 3 от ЗЗЛД е уважила като основателна жалба с рег. № ППН-01-1015/11.12.2018 г. от Ц. и В. Д., по отношение на В. П. – управител на етажната собственост, относно осъществено видеонаблюдение чрез камера (Камера № 1 според КА № ППН-02-313/30.05.2019 г.), монтирана вдясно от входната врата на блока – външна стена, отпред на етажната собственост, в чийто обсег попадат общодостъпни пространства, в нарушение чл. 5, § 1, б. „б“ и б. „в“ от Регламент ЕС 2016/679. Жалбата от сем. Д. е оставена без уважение в останала ѝ част.

Решението е връчено на страните по преписката, като на жалбоподателите е връчено на 16.09.2019 г.

При така установените факти, настоящия съдебен състав на АССГ, като извърши цялостна проверка за законосъобразността на оспорения индивидуален административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, по реда на чл. 168, ал. 1 от АПК, достигна до следните правни изводи:

Предмет на оспорване е Решение № ППН-01-1015/18 от 11.09.2019 г. на Комисията за

защита на личните данни, в частта, в която е прието за установено, че не е извършено нарушение на принципите, свързани с обработването на лични данни, закрепени в чл. 5, § 1, б. „б“ и б. „в“ от Регламент ЕС 2016/679 от страна на В. П. и С. В. чрез осъществяване на видеонаблюдение с камери, монтирани във входа на етажната собственост (камери № 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8).

Жалбата е уважена по отношение на видеонаблюдението с първа камера, съгласно КА № ППН-02-313/30.05.2019 г.), монтирана вдясно от входната врата на блока – външна стена, отпред на етажната собственост, в чийто обсег попадат общодостъпни пространства. В тази част решението не е оспорено, поради което е влязло в сила.

Жалбата е подадена от лица, имащи правен интерес от оспорване на акта, тъй като жалбоподателите са лицата, подали сигнала до КЗЛД, поради което с акта са засегнати техни права и законни интереси. Жалбата е в срока за обжалване на индивидуалните административни актове, за което са представени надлежни доказателства. Жалбата е насочена срещу годин за оспорване административен акт.

Съгласно изискванията на чл. 168, ал. 1 от АПК, при служебния и цялостен съдебен контрол за законосъобразност, съдът извършва пълна проверка на обжалвания административен акт относно валидността му, спазването на процесуалноправните и материалноправните разпоредби по издаването му и съобразен ли е с целта, която преследва законът, т. е. на всички основания, визирани в чл. 146 от АПК. При преценката си, съдът изхожда от правните и фактическите основания, посочени в оспорвания индивидуален административен акт, представената административна преписка и събраните по делото доказателства. При проверката на административния акт, съдът не е обвързан от основанията, въведени от оспорващия, нито от неговото искане. Съдът следва да отмени или обяви за нищожен акта и ако констатира порок, който оспорващият не е посочил.

По съответствие с процесуалния закон.

Оспореният акт е издаден от компетентният орган, в кръга на неговите правомощия, съгласно чл. 38, ал. 3, вр. с чл. 10, ал. 1, т. 7 ЗЗЛД. Като колективен орган, Комисията е взела процесното решение при наличие на изискуемия кворум и мнозинство, съгласно чл. 8, ал. 6 и, ал. 7 от Правилника за дейността на КЗЛД и нейната администрация (ПДКЗЛДНА), видно от протокол № 26/19.06.2019 г., на което заседание жалбата е разгледана по същество, в присъствието на трима членове, т.е. на лице е необходимите кворум за заседанието, а решението е взето единодушно от всички присъстващи. Съгласно разпоредбата на чл. 38, ал.3 ЗЗЛД, при подадена до КЗЛД жалба от субектът на данни, който счита, че са нарушени правата му по Регламент (ЕС) 2016/679 и по ЗЗЛД, комисията се произнася с решение, като може да приложи мерките по чл. 58, § 2, букви "а" - "з" и "й" от Регламент (ЕС) 2016/679 или по чл. 80, ал. 1, т. 3, 4 и 5 и в допълнение към тези мерки или вместо тях да наложи административно наказание в съответствие с чл. 83 от Регламент (ЕС) 2016/679, както и по глава девета. Т.е., доколкото комисията е сезирана от лице, считащо, че са нарушени правата му по ЗЗЛД, като е осъществен неправилен достъп до негови лични данни, то в нейните правомощия е да се произнесе с решение, което подлежи на оспорване на административния съд.

Административният акт е издаден в изискуемата писмена форма. Решението съдържа всички изискуеми реквизити, предвидени в чл. 59, ал. 2 АПК, включително фактическите и правни основания за негово издаване. Волята на органа е

обективирана в диспозитивна част, като решението съответства на изложените мотиви. Действително, в диспозитивната част на решението е записана жалба с рег. № ППН-01-1015/11.12.2019 г., а не жалба с рег. № ППН-01-1015/11.12.2018 г., но същото представлява техническа грешка, доколкото от събраните и проверени доказателствата по делото и от изложените мотиви в обстоятелствената част на процесния акт, недвусмислено става ясно действителното описание на жалбата. Не се доказва наличие на порок във формата на акта, представляващ самостоятелно основание за неговата отмяна по смисъла на чл. 146, т. 2, вр. чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК. Решението е издадено при липсата на допуснати нарушения на административнопроизводствените правила, които да бъдат квалифицирани като съществени по смисъла на чл. 146, т. 3 АПК и да обуславят отмяната му. Настоящият съдебен състав поддържа мнението, че нарушението на административнопроизводствените правила е съществено само тогава, когато е повлияло или е могло да повлияе върху крайното решение по същество на административния орган.

Производството е иницирано от жалбоподателите Ц. Й. Д. и В. Н. Д., които са изложили съображения за допуснати от страна на С. В. нарушения, изразяващи се в неправомерно обработване на техни лични данни, съхранявани чрез изградена система за видеонаблюдение в етажната собственост, където живеят. По жалбата е образувана преписка, за която е информиран С. В. и управителят на етажната собственост В. П., проведено е проучване, събрани са писмени доказателства, проведено е открито заседание, за което страните са били редовно уведомени, и на което е присъствал С. В., след което, след изясняване на жалбата от фактическа страна, комисията, на свое заседание е взела решението си, като е издала и изричен писмен акт – решение, в което е изложила съображенията си и крайното си решение.

Предвид изложеното, настоящият състав приема, че при постановяване на решението не са допуснати съществени процесуални нарушения, водещи до неговата отмяна.

По съответствие с материалния закон.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

ЗЗЛД урежда защитата на правата на физическите лица при обработването на личните им данни. Негова основна цел е гарантиране неприкосновеността на личността и личния живот чрез осигуряване на защита на физическите лица при неправомерно обработване на свързаните с тях лични данни в процеса на свободно движение на данните.

Съгласно легалното определение на чл. 4, ал. 2 от Регламент 2016/679, „обработване“ означава всяка операция или съвкупност от операции, извършвана с лични данни или набор от лични данни чрез автоматични или други средства като събиране, записване, организиране, структуриране, съхранение, адаптиране или промяна, извличане, консултиране, употреба, разкриване чрез предаване, разпространяване или друг начин, по който данните стават достъпни, подреждане или комбинирание, ограничаване, изтриване или унищожаване.

Според заложеното в чл. 5 Регламент 2016/679, личните данни следва да се обработвани законосъобразно, добросъвестно и по прозрачен начин по отношение на субекта на данните („законосъобразност, добросъвестност и прозрачност“); да се събират за конкретни, изрично указани и легитимни цели и не се обработват

по-нататък по начин, несъвместим с тези цели; по-нататъшното обработване за целите на архивирането в обществен интерес, за научни или исторически изследвания или за статистически цели не се счита, съгласно член 89, параграф 1, за несъвместимо с първоначалните цели („ограничение на целите“); да са подходящи, свързани със и ограничени до необходимото във връзка с целите, за които се обработват („свеждане на данните до минимум“); да са точни и при необходимост да бъдат поддържани в актуален вид; трябва да се предприемат всички разумни мерки, за да се гарантира своевременното изтриване или коригиране на неточни лични данни, като се имат предвид целите, за които те се обработват („точност“); да са съхранявани във форма, която да позволява идентифицирането на субекта на данните за период, не по-дълъг от необходимото за целите, за които се обработват личните данни; личните данни могат да се съхраняват за по-дълги срокове, доколкото ще бъдат обработвани единствено за целите на архивирането в обществен интерес, за научни или исторически изследвания или за статистически цели съгласно член 89, параграф 1, при условие че бъдат приложени подходящите технически и организационни мерки, предвидени в настоящия регламент с цел да бъдат гарантирани правата и свободите на субекта на данните („ограничение на съхранението“); да са обработвани по начин, който гарантира подходящо ниво на сигурност на личните данни, включително защита срещу неразрешено или незаконосъобразно обработване и срещу случайна загуба, унищожаване или повреждане, като се прилагат подходящи технически или организационни мерки („цялостност и поверителност“).

В разпоредбата на чл. 4, т. 7 от Регламент 2016/679 се определя, че администратор на лични данни е физическо или юридическо лице, публичен орган, агенция или друга структура, която сама или съвместно с друг определя целите и средствата за обработване на лични данни, когато целите и средствата за това обработване се определя от правото на съюза или правото на държавата членка. В т. 8 от Регламента е записана и дефиницията на „обработващ лични данни“, а именно: „физическо или юридическо лице, публичен орган, агенция или друга структура, която обработва лични данни от името на администратора“.

В този смисъл, за да носи отговорност едно лице за обработване на личните данни на друго лице в нарушение на ЗЗЛД и Регламент 2016/679, то лицето използващо неправомерно данните следва да има качеството „администратор“ или „обработващ лични данни“. Това произтича и пряко от разпоредбата на чл. 5, § 2 от посочения Регламент, в който е заложено, че администраторът носи отговорност и е в състояние да докаже спазването на параграф 1, който именно се счита за нарушен в процесния случай. В това отношение не само, че не се доказва по безспорен и категоричен начин от представените доказателства, че не са спазени установените принципи в чл. 5, § 1, б. „а“ – б. „е“ от Регламент ЕС 2016/679, а няма и доказателства, че някои от лицата – С. В. или В. П. да притежават статута „администратор“ или „обработващ лични данни“, поради което няма как и да носят отговорност. Администраторът на данни определя целите и средствата, с които се обработват личните данни. Този статут следва да произтича от закона или от извършваната дейност. По отношение на В. П. е приложен по делото протокол от общо събрание, с което по т. 1 П. е избран за управител на етажната собственост, в която се намират камерите за видеонаблюдение. Действително не е спазено задължението за уведомяване на районната администрация съгласно чл. 46б от ЗУЕС за избора на управител, което се установява и от приложеното писмо с рег. № ППН-01-1015#14(18)/06.06.2019 г. от кмета на СО, район

„Г.“, но това не означава, че същият не е избран за управител етажната собственост, както счита жалбоподателят. Неуведомяването представлява нарушение на ЗУЕС, което се установява по друг ред. Независимо от това В. П. е осъществявал функциите на управител съобразно решението на ОС, с което е избран. Във връзка с това и качеството „администратор“ следва да се посочи, че никъде в ЗУЕС не е записано управителят на етажната собственост да притежава статут на „администратор“. Във връзка с неговата дейност обаче е възможно управителят да има подобен статут, доколкото разполага с личните данни на отделните собственици на апартаменти и изпълнява решенията на общото събрание. В процесния случай обаче П. е бил натоварен не с реконструкцията и разширяването на системата за видеонаблюдение, а единствено с изготвянето на протокол за даване на съгласие от живущите във входа - т. 2 от приложения протокол от общото събрание. Въпреки това, дори и същият да изпълнява на общо основание решението на ОС по разширяване на обхвата на монтираните камери /Камери № 2,3,4,5,6,7,8/ С. В., както и П., не разполагат с отдалечен достъп до системата за видеонаблюдение, не разполагат с паролите за вход в системата. Установено е, че такъв достъп има единствено И. Ц., собственик на апартамент, който не живее там, и с който административният орган не е успял да осъществи връзка с оглед получаване на информация. Т.е И. Ц. е лицето, което определя целите и средствата за обработване на лични данни и заедно с това ги обработва. Не е доказано по категоричен начин също, че В. и П. разполагат със самостоятелен достъп до системата за видеонаблюдение, противно на твърдяното от тях преди проверката на длъжностните лица на КЗЛД. Последното е заложено в протокола от 27.05.2019 г. и констативния протокол с рег. № ППН-02-313/30.05.2019 г., които са приложени по делото. Те представляват официални документи, които съдът следва да съобрази. Тези обективни факти налагат извода, че нито С. В., нито В. П. са осъществявали дейност, която предполага извършване на операции по обработване на лични данни, доколкото по време на проверката от длъжностните лица на КЗЛД в обособената стая на входа не са открити монитори, възпроизвеждащи записите от камерите. Нещо повече, противно отново на първоначалните им твърдения, В. и Д. не разполагали с паролите за достъп до видеозаписите, които се съхраняват на хардиска на записващото устройство Д. Н., модел DS-7208HGHI-SH/A(B), към който са включени осемте броя камери. Такъв достъп не е осигурен и на длъжностните лица. Поради това няма как и В. и П. да имат статут на администратори, който статут произтича именно от извършваната дейност, която се установи, че те не осъществяват – по видеонаблюдение. Липсват доказателства видеонаблюдението да се осъществява по друг начин от тези лица. С оглед на описаната фактическа обстановка комисията правилно и законосъобразно е взела решение, че не е налице нарушение от страна на посочените лица на ЗЗЛД, след като се доказва, че не определят целите и средствата за обработване на лични данни и не осъществяват дейност, свързана с обработване на лични данни. Обратното би означавало да се постанови решение, което да се основава на предположения, а не на обективни факти от значение за случая, което е недопустимо.

Но дори и това да не беше така, съдът счита, че изложената хипотеза попада в изключението на чл. 6, § 1, б. „е“ от Регламент 2016/679, което гласи: „съответното физическо лице е дало недвусмислено своето съгласие за това“. Действително посочената разпоредба е в единствено число и такова съгласие липсва от страна на жалбоподателите, но съгласие са дали всички останали живущи в етажната

собственост, поради което и за обработването на техните лични данни има законен повод. По делото е приложен и протокол за това. Визираната хипотеза на осъществено видеонаблюдение в жилищни сгради в режим на етажна собственост е установена в разпоредбите на чл. 11, ал. 1, т. 10, б. „а“ и чл. 17, ал. 3 от ЗУЕС, в които са установени правомощията на общото събрание като орган на управление. Съгласно чл. 11, ал. 1, т. 10, б. „а“ от ЗУЕС, общото събрание приема решение за извършване на разходи, които са необходими за поддържане на общите части. Нормата на чл. 17, ал. 3 от ЗУЕС определя, че посоченото решение се взема с мнозинство повече от 50 на сто от представените идеални част от общите части на етажната собственост. Същото мнозинство е определено и в чл. 17, ал. 2, т. 6 от ЗУЕС, за вземане на решение за поставяне на рекламни или технически съоръжения на сградата и т.н.

Наведените в жалбата доводи и мотивите на административния орган обосновават наличието на спор между страните по отношение на фактите, установени в хода на административното производство, относно валидността и законността на решението, обективизирано в протокол от 21.07.2014 г. на ОС на етажната собственост.

По делото е приложен протокол от живущите за даване на съгласие за разширение на съществуваща система за видеонаблюдение и протокол от 21.07.2014 г. на ОС на етажната собственост, като в т. 2 от него е обективизирано решение, с което се дава съгласие за разширяване видеонаблюдението с камери. Посочено е, че за решението са гласували 11 присъстващи семейства, които съставляват 93,37 % от ид.ч. от общите части, съгласно подписан от 11 представители на семействата протокол за съгласие. Протоколът е съставен през 2014 г., но това не прави същия невалиден, след като съгласието е изразено ясно и недвусмислено чрез полагане на доброволен подпис от живущите във входа. Оспорването му следва да се осъществи във връзка с решението на общото събрание или в производство за установяване на неверен документ, което не е сторено. Така посоченото мнозинство не е било оспорено от страна на жалбоподателите. Оспорването е иницирано както в административното производство, така и в настоящото съдебно производство, няколко години след вземане на посоченото решение на ОС. Редът за оспорване на незаконосъобразността на решение на ОС на ЕС е установен в нормата на чл. 40 от ЗУЕС, съгласно който всеки собственик може да иска отмяна на незаконосъобразно решение на общото събрание, като подаде молба в 30-дневен срок от получаването на решението по реда на чл. 16, ал. 7. Компетентен да се произнесе по нея е районния съд по местонахождението на етажната собственост. По делото липсват доказателства за оспорване на взетото решение за извършване на видеонаблюдение по съответния законов ред пред районния съд по местонахождението на етажната собственост, предвид на което това решение следва да се счита за влязло в сила. С оглед така установения специфичен ред за оспорване а законосъобразността на решенията на ОС на ЕС, настоящият съдебен състав намира, че не е компетентен да осъществи контрол, дори и инцидентен, по отношение на неговата законосъобразност в настоящото съдебно производство. Предвид изложеното следва да бъде изразено становището, че решението на общото събрание за монтирането на камери за видеонаблюдение е законосъобразно взето. Това означава, че П. в качеството му на управител, е действал и изпълнил валидно взето решение, като извършеното наблюдение е преследвало легитимна цел – опазване на интересите на останалите живущи в етажната собственост. В този смисъл, за да бъде обработването на лични данни законосъобразно, първо, администраторът или третото лице, на което се разкриват

данните, следва да преследват законни интереси, второ, обработването на личните данни да е необходимо за целите на преследваните законни интереси и трето, основните права и свободи на лицето, ползващо се от защитата на данните, да нямат преимущество върху преследваните законни интереси (решение от 4 май 2017 г., *Rogas satiksme*, C-13/16, EU:C:2017:336, т. 28). Според практиката на Съда на ЕС се изисква претегляне на разглежданите противоположни права и интереси, което по принцип зависи от обстоятелствата на конкретния случай и в рамките, на което лицето или институцията, които го извършват, трябва да отчетат значението на правата на съответното физическо лице, произтичащи от членове 7 и 8 от Хартата (решение от 24 ноември 2011 г., *Asociación Nacional de E. F. de C.*, C-468/10 и C-469/10, EU:C:2011:777, т. 40). В този смисъл въвеждането на система за видеонаблюдение като разглежданата в настоящото производство, инсталирана в общите части на жилищна сградата, преследваща законни интереси, при съгласието на всички живущи в етажната собственост, единствено без съгласието на жалбоподателите, като обработването на лични данни посредством разглежданата система за видеонаблюдение отговаря на посочените условия, е позволено и законосъобразно. В случая обработването на личните данни е обосновано, тъй като макар жалбоподателите да не са дали изрично съгласието си за тяхното обработване, за нарушението на техните лични права се преценява с оглед противопоставянето им с интересите на останалите живущи във входа, които желаят и са декларирали писмено съгласието си за монтиране на камерите във входа. В случая на приложението на Регламент 2016/679 накърняването на правата на индивида следва да бъде преценявано в отношение с защитимите интересите на другите лица. Поради което и обработването на личните данни се явява законосъобразно в процесния случай. С оглед гореизложеното, настоящия съдебен състав не намира основание за отмяна на оспореното решение, поради което жалбата следва да се отхвърли, а решението да се потвърди.

По разноските:

На жалбоподателите не следва да се присъждат разноски.

Предвид изхода на спора, на ответника следва да се присъдят разноски за юрисконсултско възнаграждение. При определяне на размера му, съдът взе предвид разпоредбата на чл. 78, ал. 8 от ГПК, във връзка с чл. 143, ал. 4 и чл. 144 от АПК, вр. чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, като счете, че следва да се присъди възнаграждение в размер на 100.00 лв.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 и чл. 173, ал.2 АПК, съдът

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Ц. Й. Д. и В. Н. Д. срещу Решение № ППН-01-1015/18 от 11.09.2019 г. на Комисията за защита на личните данни, в обжалваната му част, с която жалбата от Ц. Й. Д. и В. Н. Д. до КЗЛД е обявена за неоснователна и е оставена без уважение, като е прието за установено, че не е извършено нарушение на принципите, свързани с обработването на лични данни, закрепени в чл. 5, § 1, б. „б“ и б. „в“ от Регламент ЕС 2016/679 от страна на В. П. и С. В. чрез осъществяване на

видеонаблюдение с камери, монтирани във входа на етажната собственост (камери № 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8).

ОСЪЖДА Ц. Й. Д. и В. Н. Д. да заплатят на Комисията за защита на личните данни сумата от 100,00 лв., представляваща разноски по делото.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване, с касационна жалба, пред Върховния административен съд, в 14-дневен срок от съобщаването му.

Препис от решението да се изпрати на страните по спора.

СЪДИЯ: